

tak, nýbrž dojedná-li s dělníkem, že bude platiti celé pojistné sám ze svého, pak samočinně zvyšuje se mzda dělníka o tuto částku pojistného na dělníka připadající a zůstává tedy i tato částka opětne podle zákona svěřeným statkem. Než argumentaci tuto nelze uznati správnou. Prohlášení zaměstnavatelovo, že i na zaměstnanci připadající část příspěvku do nemocenské pokladny bude platiti ze svého, jest, — i když motivem bylo, aby dělníky v pracovním poměru udržel, — aktem liberality, jemuž zcela libovolně soud podkládá význam, že jím zaměstnavatel zvyšuje mzdu dělníka, aby s ní současně hned stejnou částku jako příspěvek dělníka na nemocenskou pokladnu srážel. Zaměstnavatel zřekl se prohlášením svým toliko vůči dělníku svého práva, aby mu jeho podíl na nemocenském příspěvku ze mzdy srážel, vzav i tuto částku, která podle zákona zatěžuje dělníka, na sebe. Jestliže tedy zákon výslovně prohlašuje jen příspěvky, jež zaměstnavatel srážil z a m ě s t n a n c ů m ze mzdy, za statek zaměstnavateli svěřený, nelze vztahovati předpis ten i na částky, v příčině jichž zaměstnavatel prohlásil, že je dobrovolně vezme na sebe a že je dělníkům ze mzdy nebude srážeti, jak by k tomu po zákonu byl oprávněn. Částky ty nebyly proto zaměstnavateli nijak svěřeny, on jest ovšem i pokud se jich týče dlužníkem vůči nemocenské pokladně, jich nezaplacení činí ho však jen civilně odpovědným. O zadržení nebo přivlastnění si jich jako věci svěřené, jímž podmíněna jest trestní zodpovědnost za zpronevěru, nemůže býti řeči.

Rozh. nejv. soudu v Brně z dne 14. V. 1925, č. j. Zm II 74/25-4.

Jar. Dvořáček.

Rozdil mezi „ustanovením“ a „vytyčením“ stavební čáry a niveau (§§ 12 a 14 stav. ř. pražského).

Stavebník zažádal u magistrátu hl. m. Prahy za vytýčení stavebních čar a určení výšek pro stavbu domu podle stavebního povolení z 23. dubna 1923. Výměrem z 9. dubna 1924 bylo mu oznámeno, že podle právoplatně povoleného plánu polohy na uvedeném pozemku jest projektováno náměstí, a že tudíž žádanou stavební čáru a výšku rovinnou vytyčiti nelze. Stavebník na to oznámil magistrátu, že hledě k uvedenému výměru dal si stavební čáru vytyčiti podle § 44. zákona o stavebním ruchu sám a předložil o tom plánek. Magistrát toto oznámení nevzal na vědomí. K podanému rekursu zemská správa politická zrušila naříkaný výměr jako nezákonný.

Stížnost, podanou do tohoto rozhodnutí obcí Prahou, zamítl nejvyšší správní soud jako *n e o d ů v o d n ě n o u*:

§ 12 stavebního řádu pro Prahu stanoví, že stavební úřad má prve, než na staveništi skutečně počne se stavěti, čáry tříd nebo ulic a niveau »*v y t ý č i t i*«, a to vždy nejdéle v osmi dnech po tom, kdy za to bylo žádáno. Toto »vytýčení« stavební čáry a niveau podle § 12. stav. ř. je aktem podstatně jiným nežli »ustanovení stavební čáry a niveau« ve smyslu § 14. násl. stav. ř. Kdežto toto »ustanovení« čáry a niveau jest správním aktem, kterým se autoritativně určuje právní posice stavebníkova, jde při »vytýčení« čáry a niveau podle § 12. stav. ř. toliko o opatření ryze faktické, kterým se čára a výše rovinná podle § 14. stav. ř. stanovená a podle § 16. při intimaci onoho aktu v plánu vyznačená také na staveništi samém úředními orgány fixuje. Jsou-li čáry stavební a niveau ve smyslu §§ 14. a násl. již stanoveny, má stavebník na vytýčení jich podle § 12. bezpodmínečný nárok. Stavební úřad nemá tu již o čem rozhodovati, — rozhodovací oprávnění jeho jest konsumováno ustanovením čáry a niveau, — nýbrž je prostě bezvýhradně povinen žádané faktické opatření »vytýčení čáry a niveau« provést. Odepření tohoto opatření není žádným rozhodnutím, které by mohlo alterovati právní posici stavebníkova, nýbrž prostým odepřením faktického úkonu, na jehož provedení má stavebník nárok.

Jestliže úřad nevytýčil stavební čáry a niveau, ocitl se takto v prodlení, a stavebník jest bez dalšího podle § 44. zákona o stavebním ruchu oprávněn vytýčení sám provést, a nemůže v tomto svém oprávnění býti zdržen ani tím, že mu stavební úřad výslovně vytýčení odepře. Vyrozumění o odepření může stavebník prostě ignorovati, a není ani zapotřebí, aby se domáhal v cestě instanční jeho změny, ježto rozhodnutí toto není schopným právní posici stavebníkova autoritativně určovati, resp. měniti, nýbrž je pouhým dokumentováním, že stavební úřad faktické opatření mu uložené provéstí odpírá.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 30. června 1925, č. 12.893/25. *dnk.*

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Dr. Ant. T ů m a: **Právní základy sociální péče o mládež v republice československé.** V Praze 1925. Nákladem české zemské komise pro péči o mládež v Čechách. Str. 267. Cena 25 Kč.